

Mosques d'ase

El segle XIX hi va haver un fester de mallorquins que, per mirar de trobar una sortida per poder travessar la vida, hagueren de partir de cap a Sudamèrica. Que jo sàpiga, de tots els milers de repadrins nostres que emigraren, no n'hi va haver cap ni un que exigís per allà que els productes comercials estiguessin etiquetats en mallorquí ni que amenaçàs de no comprar-ne cap dels qui estiguessin etiquetats en colombià o en argentí. Que jo sàpiga, no hi va haver cap mallorquí ni un que, en lloc d'estar agraït al país de sudamèrica que li permetia escolaritzar un fill seu i treure'l de l'analfabetisme i de la misèria, es posàs a exigir escola en català. Ni que consideràs els seu fill curtet fins al punt d'acusar el sistema educatiu d'allà de tenir la culpa si aquest fill seu suspenia per haver hagut d'anar a escola en castellà i no en català.

Els nostres repadrins, a Sudamèrica hi eren immigrants. No invasors. Això és la diferència.

Passa d'hora que els qui cobren per representar-nos perdin els pèls a la llengua i diguin les coses pel seu nom. A Mallorca hi tenim immigrants i hi tenim invasors. I amb la mateixa força amb què hem d'acollir els immigrants, ben exactament amb la mateixa força, hem de rebutjar i mostrar el barco als invasors.

D'altra banda, és collonut que hi hagi elements a qui no agrada Mallorca perquè la troben massa mallorquina i que, tenint vint estats hispans escampats en el món, que en total sumen més de 12 milions de quilometres quadrats, tenint tant de redol per triar on anar a viure, triïn justament Mallorca, una illa de pel Mediterrani de tan sols 3.640 quilometres quadrats.

Aquest comportament no recorda altra cosa més que les mosques d'ase, que, després de trescar tot el cos de l'animal, no tenen altre lloc on aferrar-se més que al cul. Però amb una diferència encara favorable a les mosques d'ase: almanco elles no protesten ni remuguen perquè el seu lloc triat faci pudor. Al contrari: en gaudeixen.

Jordi Caldentey